

Téma mé diplomové práce se obrací k problematice evropské integrace na přelomu 60. a 70. let, úžeji k otázce spolupráce v oblasti zahraniční politiky a jejího začlenění a křížení s ostatními procesy probíhajícími v rámci Evropských společenství. Časově jsem svou práci vymezila zvolením nového francouzského prezidenta George Pompidoua do úřadu, na druhé straně schválením Davignonovy zprávy Radou ministrů v říjnu 1970 jako základu nově se ustavující Evropské politické spolupráce - EPS.

Původně se měla má práce věnovat období let 1969-1973, ale v průběhu zpracování se téma natolik rozšířilo, že po dohodě s vedoucím diplomové práce jsem zpracovala jen problematiku let 1969-1970 se zaměřením na haagský kongres a Evropskou politickou spolupráci.

Evropská integrace v 60. letech prošla strmým vývojem. Na počátku tohoto období hospodářský úspěch Evropského hospodářského společenství vyvolával euforii evropských politiků, kteří se povzbuzeni dobrými výsledky v ekonomickém sektoru, snažili rozšířit spolupráci i do jiných oblastí. Politická kooperace navrhovaná de Gaullem však ztroskotala na rozdílnosti národních představ o budoucnosti evropské integrace. Malé země jako Belgie, Nizozemsko, Lucembursko společně s Německem a Itálií směřovaly k federalistickému uspořádání, naopak Francie pod de Gaullovým vedením chtěla organizaci budovat spíše na základě mezivládních jednání. Ani jedna strana nechtěla ustoupit ze svých pozic a tento střet vedl k neúspěchu politické spolupráce a byl i příčinou krize roku 1965, způsobené neshodou o možnosti rozšíření pravomocí evropských institucí na úkor národních vlád.